

Lieta C-284/04

T-Mobile Austria GmbH u.c.

pret

Republik Österreich

(Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien l?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu)

Sest? PVN direkt?va – Ar nodokli apliekami dar?jumi – “Saimniecisk?s darb?bas” j?dziens – 4. panta 2. punkts – T?du ties?bu pieš?iršana, kas ?auj izmantot telekomunik?ciju pakalpojumiem paredz?to radio frekven?u spektra noteiktu da?u

?ener?ladvok?tes Julianas Kokotes [*Juliane Kokott*] secin?jumi, sniegti 2006. gada 7. septembr?

Tiesas (virspal?ta) 2007. gada 26. j?nija spriedums

Sprieduma kopsavilkums

Noteikumi par nodok?iem – Ties?bu aktu saska?ošana – Apgroz?juma nodok?i – Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma – Saimniecisk? darb?ba Sest?s direkt?vas 4. panta 2. punkta noz?m?

(Padomes Direkt?vas 77/388 4. panta 2. punkts)

Sest?s direkt?vas 77/388/EEK par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem, 4. panta 2. punkts ir interpret?jams t?d?j?di, ka par frekven?u pieš?iršanu atbild?g?s valsts reglament?još?s iest?des veikta t?du ties?bu k? elektromagn?tisk? spektra frekven?u izmantošanas ties?bas pieš?iršana izsoles k?rt?b?, lai sabiedr?bai sniegtu mobilo telekomunik?ciju pakalpojumu, nav saimnieciska darb?ba š?s normas noz?m? un t?d?? š? direkt?va tai nav piem?rojama.

Š?da darb?ba ir apl?kojama k? nepieciešam?ba un priekšnosac?jums saimniecisk?s darb?bas subjektu piek?uvei mobilo telekomunik?ciju tirgum, un t? nav valsts kompetent?s iest?des piedal?šan?s min?taj? tirg?. Tikai tie subjekti, kas sa??muši pieš?irt?s ties?bas, darbojas attiec?gaj? tirg?, izmantojot attiec?go ?ermenisko lietu, lai past?v?gi g?tu ien?kumus.

T?d??, pieš?irot š?das at?aujas, kompetent? valsts iest?de nepiedal?s t?das ?ermeniskas lietas izmantošan?, ko veido min?t?s izmantošanas ties?bas, lai past?v?gi g?tu ien?kumus. Ar šo pieš?iršanas proced?ru š? iest?de tikai veic tai uztic?t?s elektromagn?tisk? spektra izmantošanas kontroles un reglament?cijas darb?bas.

Turkl?t tas, ka par attiec?go ties?bu pieš?iršanu ir j?maks? atl?dz?ba, negroza š?s darb?bas juridisko kvalifik?ciju.

(sal. ar 42., 44., 45. un 49. punktu un rezolutīvo daļu)

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2007. gada 26. jūnijā (*)

Sestā PVN direktīva – Ar nodokli apliekami darījumi – “Saimnieciskās darbības” jēdziens – 4. panta 2. punkts – Tādu tiesību piešķiršana, kas ļauj izmantot telekomunikāciju pakalpojumiem paredzēto radio frekvenču spektra noteiktu daļu

Lieta C-284/04

par līgumu sniegt prejudiciālu nolikumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* (Austrija) iesniedza ar lūgumu, kas pieņemts 2004. gada 7. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 1. jūlijā tiesvedībā

T-Mobile Austria GmbH,

3G Mobile Telecommunications GmbH,

mobikom austria AG, iepriekš *mobikom austria AG & Co. KG*,

master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG,

ONE GmbH,

Hutchison 3G Austria GmbH,

tele.ring Telekom Service GmbH,

tele.ring Telekom Service GmbH, kā **TRA 3G Mobilfunk GmbH** tiesību pārrēmja,

pret

Republik Österreich.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermanss [C. W. A. Timmermans], A. Rosss [A. Rosas], K. Lēnarts [K. Lenaerts], P. Kāris [P. Kāris], E. Juhāss [E. Juhász] un J. Kluķa [J. Klučka], tiesneši K. Šēmans [K. Schiemann], J. Makarčiks [J. Makarczyk] (referents) un U. Lehmuss [U. Lõhmus],

ģenerālvokāle J. Kokote [J. Kokott],

sekretāri B. Fileps [B. Fülöp] un K. Štranca-Slavička [K. Sztranc-Szawiczek], administratori,

Ēmot v?r? rakstveida procesu un tiesas s?di 2006. gada 7. febru?r?,

Ēmot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

- *T-Mobile Austria GmbH* v?rd? – F. Haidingers [*F. Heidinger*] un V. Puncs [*W. Punz*], *Rechtsanw?lte*,
- *3G Mobile Telecommunications GmbH* un *mobikom austria AG* v?rd? – P. Hubers [*P. Huber*], *Rechtsanwalt*,
- *master?talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG*, *ONE GmbH* un *Hutchison 3G Austria GmbH* v?rd? – E. Lihtenbergers [*E. Lichtenberger*] un K. Reters [*K. Retter*], *Rechtsanw?lte*,
- *tele.ring Telekom Service GmbH* v?rd? – T. Kustors [*T. Kustor*] un B. Polsters [*B. Polster*], *Rechtsanw?lte*, k? ar? K. Štaringers [*C. Staringer*], universit?tes profesors,
- *Republik ?sterreich* v?rd? – U. Vailers [*U. Weiler*], p?rst?vis,
- Austrijas vald?bas v?rd? – H. Dosi [*H. Dossi*], J. Bauers [*J. Bauer*] un K. Knehts [*C. Knecht*], p?rst?vji,
- D?nijas vald?bas v?rd? – J. Molde [*J. Molde*], p?rst?vis, kam pal?dz K. Hagels?Sorensens [*K. Hagel?S?rensen*], *advokat*,
- V?cijas vald?bas v?rd? – M. Lumma [*M. Lumma*] un K. D. Kvasovskis [*C.?D. Quassowski*], k? ar? K. Šulce?B?ra [*C. Schulze?Bahr*], p?rst?vji, kuriem pal?dz K. Štops [*K. Stopp*] un B. Burgmaijers [*B. Burgmaier*], *Rechtsanw?lte*,
- Sp?nijas vald?bas v?rd? – H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodr?guez C?rcamo*], p?rst?vis,
- ?rijas v?rd? – E. Estons [*A. Aston*] un G. Kloesijs [*G. Clohessy*], *SC*,
- It?lijas vald?bas v?rd? – I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], p?rst?vis, kam pal?dz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*,
- N?derlandes vald?bas v?rd? – H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un M. de Hr?fe [*M. de Grave*], p?rst?vji,
- Polijas vald?bas v?rd? – J. Pietras [*J. Pietras*], p?rst?vis,
- Apvienot?s Karalistes vald?bas v?rd? – M. Bezels [*M. Bethell*] un R. Kodvela [*R. Caudwell*], p?rst?vji, kuriem pal?dz K. Parkers [*K. Parker*] un K. Vajda [*C. Vajda*], *QC*, k? ar? Dž. Perecs [*G. Peretz*], *barrister*,
- Eiropas Kopienu Komisijas v?rd? – K. Gross [*K. Gross*], R. Li?ls [*R. Lya*], M. Šoters [*M. Shotter*] un D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], p?rst?vji,

noklaus?jusies ?ener?ladvok?tes secin?jumus tiesas s?d? 2006. gada 7. septembr?,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 L?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu attiecas uz Padomes 1977. gada 17. maija Sest?s

direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), un it īpaši tās 4. panta interpretāciju.

2 Šīs līgums ir iesniegts saistībā ar apvienotajām tiesvedībām pamata prāvās *T-Mobile Austria GmbH, 3G Mobile Telecommunications GmbH, mobilkom austria AG*, iepriekš *mobilkom austria AG & Co. KG*, *master-talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG*, *ONE GmbH*, *Hutchison 3G Austria GmbH*, *tele.ring Telekom Service GmbH* un *TRA 3G Mobilfunk GmbH*, kuras tiesības ir pārrādījušas *tele.ring Telekom Service GmbH* pret Republik Österreich nolūkā no tās saņemt rādījumus, lai atskaitītu priekšnodokļa samaksāto pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā – “PVN”), par maksājumiem, kas veikti par prasītājām pamata lietās piešķirtajām tiesībām izmantot elektromagnētiskā spektra frekvences publisko mobilo telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai (turpmāk tekstā – “pamata prāvas aplūkots izmantošanas tiesības”).

Atbilstošās tiesību normas

Tiesību normas par PVN

Kopienas tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Sestās direktīvas 2. panta 1. punktam PVN ir jāmaksā par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tās dzimokļas.

4 Šīs direktīvas 4. pantā ir noteikts:

“1. “Nodokļa maksātājs” nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

2. Šā panta 1. punktā minētā saimnieciskā darbība aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības, ieskaitot kalnrniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvprofesiju darbības. Ilglaicīga materiāla vai nemateriāla pašu [pastāvīga ērmeniskas vai bezērmeniskas lietas] izmantošana nolūkā gūt no tā ienākumus ar uzskatāma par saimniecisku darbību.

[..]

5. Valstis, reģionāls un vietējie pavaldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā publiskās pavaldes iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā ievieca nodokļu, iemaksas, ziedojumus vai maksājumus.

Tomēr, iesaistoties šādas darbības vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, ja to uzlikšana par personām, kas nav nodokļu maksātāji, radītu nozīmīgus konkurences traucējumus.

Katrā ziņā šīs iestādes uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz D pielikumā uzskaitītajām darbībām, ja tās neveic tik niecīgā apmērā, ka ir nenozīmīgas.

[..]”

5 Šīs direktīvas 17. pantā ir paredzēts:

“1. Atskaitēšanas tiesības rodas brīdī, kad atskaitāmais nodoklis kļūst iekasājams.

2. Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) pievienotās vērtības nodokli, kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs;

[..].”

6 Sestās direktīvas D pielikuma 1. punkts ir minētas telekomunikācijas.

Valsts tiesiskais regulējums

7 Atbilstoši 1994. gada Likuma par apgrozījuma nodokli (*Umsatzsteuergesetz 1994, BGBl. Nr. 663/1994*, turpmāk tekstā – “*UStG 1994*”) 1. panta 1. punkta 1. apakšpunktam ar PVN apliek piegādes un citus pakalpojumus, ko pret atlīdzību valsts teritorijā sniedz komersants savas komercdarbības ietvaros. Šajā tiesību normā ir precizēts, ka pamatojoties uz normatīvu vai administratīvu aktu veiktu darījumu vai darījumu, kas ir uzskatāms par veiktu atbilstoši tiesību normai, tūpat apliek ar nodokli.

8 Atbilstoši *UStG 1994* 2. panta 1. punktam par komersantu uzskata personu, kas neatkarīgi veic komerciālu vai profesionālu darbību, proti, ikvienu pastāvīgu darbību nolūkā gūt ienākumus. Saskaņā ar šo panta 3. punktu publisko tiesību subjekti komercdarbību vai profesionālo darbību principā veic tikai izmantojot savus komercuzņēmumus.

9 *UStG 1994* 11. panta 1. punkta pirmajā un otrajā teikumā ir paredzēts – ja komersants veic darījumus *UStG 1994* 1. panta 1. punkta 1. apakšpunkta nozīmē, viņš var izsniegt rēķinus. Ja viņš veic darījumus cita komersanta interesēs viņa uzņēmuma vajadzībām vai juridiskas personas interesēs, kas nav komersants, tam ir jāizsniedz rēķini.

10 Šajos rēķinos atbilstoši *UStG 1994* 11. panta 1. punkta 6. apakšpunktam ir jānorāda veiktajam darījumam atbilstošā PVN summa.

11 No Likuma par uzņēmuma ienākumu nodokli (*Körperschaftsteuergesetz, BGBl. Nr. 401/1988*, turpmāk tekstā – “*KStG*”) 2. panta 1. punkta izriet, ka publisko tiesību subjekta komercuzņēmums ir jebkurš uzņēmums, kas ir saimnieciski patstāvīgs un tikai vai galvenokārt privātā sektorā veic pastāvīgu saimniecisku darbību nolūkā gūt ienākumus vai citas ekonomiskās priekšrocības, ja tas nepiedalās vispārējā tirdzniecībā, izņemot lauksaimniecību un mežsaimniecību.

12 *KStG* 2. panta 5. punkts tomēr ir paredzēts, ka par privātā sektorā veiktu saimniecisko darbību šo panta 1. punkta nozīmē neuzskata darbību, ko pamatā īsteno valsts vara.

Tiesību normas par pamata prāvās aplūkoto izmantošanas tiesību piešķiršanu

Kopienu tiesiskais regulējums

13 Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 10. aprīlī Direktīva 97/13/EK par vispārīgo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu sakaru pakalpojumu jomā (OV L 117, 15. lpp.) bija spēkā līdz 2003. gada 25. jūlijam.

14 Šīs direktīvas 2. panta 1. punkts ir noteikts:

“Šājs direktīvas:

[..]

d) “pamatprasības” ir ar ekonomiku nesaistīti iemesli sabiedrības interesēs, kuru dēļ kļūda dalībvalsts var noteikt sakaru tīkla izveides un/vai pārvaldības, kā arī sakaru pakalpojumu sniegšanas nosacījumus. Šie iemesli ir tīkla darbības drošība, tīkla viengabalainības uzturēšana, gadījums, kad tie ir pamatoti, pakalpojumu savietojamība, datu aizsardzība, ar vides aizsardzību un pilsētas un lauku plānošanas mērķiem saistīti iemesli, kā arī vajadzība efektīvi izmantot frekvenču spektru un novērst radiosakaru sistēmu un citu kosmosa vai zemes tehnisko sistēmu savstarpējos traucējumus. [..]”

15 Atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 3. punkta otrajam teikumam:

“Dalībvalstis var izdot individuālu licenci vienīgi tad, ja saņēmējam ir piešķirta iespēja izmantot nepietiekamus fiziskos vai citus resursus vai ja uz to attiecas paši pienākumi vai tiesības saskaņā ar III sadaļas noteikumiem.”

16 Direktīvas 97/13 4. panta 1. punkts vispārīgo atauju piešķiršanas nosacījumi ir precizēti šādi:

“Kad dalībvalstis paredz sakaru pakalpojumu sniegšanu pēc vispārīgām ataujām, nosacījumi, kurus var pievienot šādām ataujām, ir noteikti pielikuma 2. un 3. punktā. Šādas ataujas nosaka iespējami mazāk ierobežojošu režīmu, kas nodrošina pielikuma 2. un 3. punktā izvirzīto attiecīgo pamatprasību un citu prasību īstenošanu sabiedrības interesēs.”

17 Šīs direktīvas III sadaļa, kas ietver 7.–11. pantu, reglamentē individuālo licences, ja situācija pamato šādu licenču piešķiršanu. Šīs direktīvas 8. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “nosacījumi, kurus papildus tiem, kas noteikti vispārīgām ataujām, pamatoti var pievienot individuālo licencēm, ir norādīti pielikuma 2. un 4. punktā”. Atbilstoši minētā pielikuma 2.1. un 4.2. punktam runa ir par nosacījumiem, kas paredzēti, lai nodrošinātu atbilstību attiecīgajām pamatprasībām, kā arī paši nosacījumi saistībā ar radiofrekvenču efektīvu izmantošanu un pārvaldību.

18 Piemērojot Direktīvas 97/13 10. panta 1. punktu, dalībvalstis var ierobežot individuālu licenču skaitu tikai tiktāl, ciktāl tādējādi nodrošināma radiofrekvenču efektīva izmantošana. Atbilstoši šī panta 2. punkta pirmajam ievilkumam tām šājs sakars ir pietiekami jānovērtē vajadzības iespējami palielināt tīklu lietotājiem un sekmēt konkurences attīstību. Šī panta 3. punkta pirmā daļa liek dalībvalstīm izdot šādas individuālas licences, pamatojoties uz atlases kritērijiem, kuriem ir jābūt objektīviem, nediskriminējošiem, pārskatāmiem, samērīgiem un pietiekami izvērstiem.

19 No šīs direktīvas 11. panta 1. punkta izriet, ka par licenču izsniegšanu var iekasēt nodevu, kas “sedz vienīgi administratīvās izmaksas, kas saistās ar piemērojamo licenču izdošanu, vadību, kontroli un īstenošanu”. Šī panta 2. punkts turklāt ir paredzēts:

“Neskarot 1. punkta noteikumus, gadījumos, kad ir jāizmanto ierobežoti resursi, dalībvalstis var atļaut savām valsts regulatīvajām iestādēm iekasēt maksājumus, ko nosaka vajadzības nodrošināt minēto resursu optimālu izmantošanu. Minētie maksājumi ir nediskriminējoši un, tos nosakot, jāpaši ņem vērā vajadzības attīstīt jaunus pakalpojumus un konkurenci.”

20 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/21/EK par kopīgiem regulējumiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.) no 2003. gada 25. jūlija atcēla un aizstāja Direktīvu 97/13.

21 Direktīvas 2002/21 9. pantā ir noteikts:

“[..]

3. Dalībvalstis var izveidot noteikumus uzņēmumiem attiecībā uz radio frekvenču izmantošanas tiesību nodošanu citiem uzņēmumiem.

4. Valsts pavaldes iestādes nodrošina to, ka uzņēmuma nodomu nodot radio frekvenču izmantošanas tiesības paziņo valsts pavaldes iestādei, kas ir atbildīga par spektra piešķiršanu, un ka nodošana notiek saskaņā ar procedūru, ko noteikusi valsts pavaldes iestāde, un tā ir tikusi publiskota. Valsts pavaldes iestādes nodrošina, ka jebkuras šādas nodošanas rezultātā netiek izkropotota konkurence. Ja radio frekvences izmantošana ir saskaņota ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Lēmuma Nr. 676/2002/EK [par regulējumiem noteikumiem radio spektra politikai Eiropas Kopienā (radio spektra lēmums) (OV L 108, 1. lpp.)] vai citu Kopienas pasākumu piemērošanu, jebkura šāda nodošana nerada izmaiņas minētās radio frekvences izmantošanā.”

Valsts tiesiskais regulējums

22 Piemērojot Likuma par telekomunikācijām (*Telekommunikationsgesetz, BGBl. I*, Nr. 100/1997, turpmāk tekstā – “TKG”) 14. pantu redakcijā, kas tika piemērota faktiski apstākļu rašanās laikā, lai sniegtu mobilo balss telefonsakaru pakalpojumus un citus publiskos mobilo sakaru pakalpojumus ar pašu pavaldītiem mobilo komunikāciju tīkliem, ir nepieciešama koncesija.

23 Atbilstoši TKG 15. panta 2. punkta 3. apakšpunktam attiecībā uz publisko mobilo telekomunikāciju sakaru pakalpojumu sniegšanas koncesijām tādā piešķir, ja pieteikuma iesniedzējam ir piešķirtas frekvences vai tās var piešķirt vienlaicīgi ar minēto koncesiju.

24 Saskaņā ar TKG 21. panta 1. punktu mobilo telekomunikāciju koncesijas paņēmieniem, lai nodrošinātu frekvenču spektra efektīvu izmantošanu, papildus frekvenču izmantošanas nodevai ir jāveic vienreizējs vai ikgadējs maksājums par frekvenču izmantošanu.

25 TKG 49. panta 4. punktā, aplūkojot to kopā ar šo likuma 111. pantu, ir paredzēts, ka publisko mobilo sakaru pakalpojumu un citu publisko telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanai paredzēto frekvenču piešķiršana ir ietverta *Telekom-Control-Kommission* (Telekomunikāciju kontroles komisija, turpmāk tekstā – “TCK”) kompetencē.

26 Piešķiršanas procedūru reglamentē TKG 49.a panta 1. punkts, kurā ir noteikts:

“Regulatīvajai iestādei tās rīcībā esošās radio frekvences ir jāpiešķir tam pieteikuma iesniedzējam, kas atbilst 15. panta 2. punkta 1. un 2. apakšpunktā paredzētajiem vispārīgiem nosacījumiem un nodrošina visefektīvāko radio frekvenču izmantošanu, kas ir atkarīgs no piedāvātās atlīdzības par tiesībām izmantot frekvences apmēra.”

27 Atbilstoši TKG 108. un 109. pantam TCK ir izveidota sabiedrības *Telekom-Control GmbH* veidā, kuras vienīgais dalībnieks ir Austrijas valsts.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

28 1999. gada 3. maijā *TCK* izsoles kārtībā piešķir pamata prāvu aplūkotās tiesības izmantot t.s. "GSM" frekvences (standarts *DCS1800*) *tele.ring Telekom Service GmbH*, par to saņemot maksājumu EUR 98 108 326 apmērā, bet 2000. gada 7. februārī – tiesības izmantot Eiropas radiosakaru sistēmas *TETRA* frekvences *master talk Austria Telekom Service GmbH & Co. KG* par summu EUR 4 832 743,47 apmērā.

29 2000. gada 20. novembrī *TCK* piešķir pamata prāvu aplūkotās tiesības izmantot t.s. "UMTS" mobilo sakaru sistēmas (standarts *IMT2000*) frekvences. Procedūras, kura tīpat norisinājās izsoles kārtībā, rezultātā šīs tiesības tika piešķirtas *T-Mobile Austria GmbH*, *3G Mobile Telecommunications GmbH*, *mobilkom austria AG & Co. KG*, *Hutchison 3G Austria GmbH*, *ONE GmbH* un *TRA 3G Mobilfunk GmbH* par kopējo atlīdzības summu EUR 831 595 241,10 apmērā.

30 Ar prasību prasītāji pamata lietā vēlas panākt, lai *Republik Österreich* tiem izsniedz rīšņus par pamata lietā aplūkoto izmantošanas tiesību piešķiršanu, jo šie rīšņi ir nepieciešami, lai atskaitītu priekšnodokli samaksāto PVN, piemērojot valsts tiesību aktus, ar kuriem transponēts Sestās direktivas 17. pants.

31 Šādos apstākļos *Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien* [Vīnes Apgabala civillietu tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"1) Vai [...] Sestās direktivas [...] 4. panta 5. punkta trešā daļa kopā ar D pielikuma 1. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts veikta tiesību izmantot mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvences saskaņā ar *UMTS/IMT2000*, *GSM/DCS1800* un *TETRA* standartiem (turpmāk tekstā – "mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvenču izmantošanas tiesības") piešķiršana pret maksājumu par frekvenču izmantošanu ir telekomunikāciju jomā ietverama darbība?

2) Vai Sestās direktivas 4. panta 5. punkta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kuras tiesību aktos nav paredzēts [šajā tiesību normā] minētais "nozīmīgais" darbības (*de minimis* noteikums) kritērijs kā nosacījums ar nodokli apliekamas personas statusam, visos gadījumos ir uzskatāma par nodokļa maksātāju, veicot jebkuru darbību telekomunikāciju nozarē, neatkarīgi no šo darbību apmēra?

3) Vai Sestās direktivas 4. panta 5. punkta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts piešķirtas tiesības izmantot mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvences apmaiņā pret maksu par kopējo summu attiecīgi EUR 831 595 241,10 apmērā (*UMTS/IMT2000*), EUR 98 108 326,00 apmērā (*GSM/DCS1800*) un EUR 4 832 743,47 apmērā (*TETRA*) ir uzskatāmas par pietiekami nozīmīgām darbībām, lai dalībvalsts, veicot šo darbību, būtu uzskatāma par nodokļa maksātāju?

4) Vai Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka konkurence tikt ievērojami izkropota, ja, piešķirot mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvenču izmantošanas tiesības pret izmantošanas maksu kopsummā attiecīgi EUR 831 595 241,10 apmērā (*UMTS/IMT2000*), EUR 98 108 326,00 apmērā (*DCS1800* kanāli) un EUR 4 832 743,47 apmērā (*TETRA*), dalībvalsts nepiemērotu šiem maksājumiem apgrozījuma nodokli, lai gan privātpersonām, kas izsaka savu piedāvājumu par šo frekvenču izmantošanu, šīs darbības ir jāapliek ar [šo] nodokli?

5) Vai Sestās direktivas 4. panta 5. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts darbības, piešķirot mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvenču izmantošanas tiesības mobilo

telekomunikāciju operatoriem, vispirms nosakot piedāvājumu ar augstāko atļautību par frekvenču izmantošanas tiesībām, bet vēlāk frekvences piešķirot personai, kas piedāvājusi lielāko atļautību, [šis valsts] neveic [rūkojoties] kā valsts iestāde, lai [minētā valsts], veicot šo darbību, būtu uzskatāma par nodokļa maksātāju neatkarīgi no akta, ar kuru notiek piešķiršana, juridiskās kvalifikācijas atbilstoši attiecīgās [...] valsts tiesībām?

6) Vai Sestās direktivas 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka piektajā jautājumā raksturotā dalībvalsts veiktā mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvenču izmantošanas tiesību piešķiršana ir jāuzskata par saimniecisku darbību, bet dalībvalsts, kas veic šo darbību, ir uzskatāma par nodokļa maksātāju?

7) Vai Sestā direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka maksājumi par mobilo telekomunikāciju sistēmu frekvenču izmantošanas tiesību piešķiršanu ir bruto summas (kas jau ietver PVN) vai neto summas (kurām vēl var pievienot PVN)?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par sesto jautājumu

32 Ar šo jautājumu, kas ir jāizskata vispirms, iesniedzītāja būtībā jautā, vai dalībvalsts izsoles kārtībā piešķirot tādās tiesības kā pamata prāvā aplūkots izmantošanas tiesības veic “saimniecisko darbību” Sestās direktivas 4. panta 2. punkta nozīmē.

33 Atbilstoši Sestās direktivas 4. panta 1. punktam par nodokļu maksātāju uzskata visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru tā paša panta 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta. Šis “saimnieciskās darbības” jēdziens minētajā 2. punktā ir definēts kā tāds, kas aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības, tostarp pastāvīgu ērmenisku vai bezērmenisku lietu izmantošanu nolūkā gūt no tā ienākumus.

34 Šajā sakarā ir jāprecizē – kaut gan Sestās direktivas 4. pants nosaka, “oti plašu PVN piemērošanas jomu, šajā tiesību normā ir minēta tikai saimnieciska rakstura darbība (šajā sakarā skat. 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-306/94 *Régie dauphinoise*, *Recueil*, I-3695. lpp., 15. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-77/01 *EDM*, *Recueil*, I-4295. lpp., 47. punkts, un 2005. gada 26. maija spriedumu lietā C-465/03 *Kretztechnik*, Krājums, I-4357. lpp., 18. punkts).

35 No pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka nodokļu maksātāja jēdziena un saimnieciskās darbības jēdziena definīciju analīze parāda saimnieciskās darbības jēdziena piemērošanas jomu un tās objektīvo raksturu, jo tiek aplūkoti pati darbība, neatkarīgi no tās mērķa un rezultāta (skat. tostarp 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā C-223/03 *University of Huddersfield*, Krājums, I-1751. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 No iesniedzītības lūmuma izriet, ka pamata lietā TCK veikto darbību veidoja dažādu elektromagnētiskā spektra frekvenču lietošanas tiesību piešķiršana uz noteiktu laiku izsoles kārtībā saimnieciskās darbības subjektiem. Pēc šīs piešķiršanas procedūras šiem saimnieciskās darbības subjektiem tiek izsniegta atļauja izmantot tādējādi iegūtās tiesības uzstādīt telekomunikāciju iekārtas, kas darbojas šajā konkrētajā elektromagnētiskā spektra sektoros.

37 Tādēļ ir jānosaka, vai šādas atļaujas izsniegšana pati par sevi ir uzskatāma par “ērmeniskas lietas izmantošanu” Sestās direktivas 4. panta 2. punkta nozīmē.

38 Vispirms būtu svarīgi precizēt, ka šajā tiesību normā atbilstoši PVN kopējās sistēmas

neitralitātes principa prasībām “izmantošanas” jēdziens attiecas uz visiem darbībām neatkarīgi no to juridiskās formas, kurus veicot, no attiecīgās ģermeniskās lietas pastāvīgi tiek gūti ienākumi (šajā sakarā skat. 1990. gada 4. decembra spriedumu lietā C-186/89 *Van Tiem, Recueil*, I-4363. lpp., 18. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *EDM*, 48. punkts, un 2004. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-8/03 *BBL*, Krājums, I-10157. lpp., 36. punkts).

39 Šajā sakarā ir jānorāda, ka pamata prāvā aplūkoto darbību ietver atļauju izsniegšanu, kas to saņēmējiem saimnieciskās darbības subjektiem ļauj uzskatīt izmantot no atļaujas izrietošās tiesības, mobilo telekomunikāciju tirgū sabiedrībai piedāvājot savus pakalpojumus pret atlīdzību.

40 Šāda darbība ir līdzeklis, lai izpildītu Kopienas tiesību sistēmas izvirzītās prasības, tostarp lai nodrošinātu frekvenču spektra efektīvu izmantošanu un novērstu radiosakaru sistēmu un citu kosmosa vai zemes tehnisko sistēmu savstarpējos traucējumus, kā arī radiofrekvenču efektīvu pārraidi, kā tas izriet no Direktīvas 97/13 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta, aplūkojot to kopā ar 4. panta 1. punktu un 8. panta 1. punktu.

41 Turklāt ir jāuzsver, ka šādu atļauju izsniegšana atbilstoši gan Direktīvai 97/13, gan *TKG* ietilpst tikai attiecīgās dalībvalsts kompetencē.

42 Tādēļ tāda darbība, kas aplūkota pamata prāvā, ir aplūkojama kā nepieciešamība un priekšnosacījums tādai saimnieciskās darbības subjektu kā prasītāja pamata lietai piekļuvei mobilo telekomunikāciju tirgum. Tā nav valsts kompetentās iestādes piedalīšanās minētajā tirgū. Tikai tie subjekti, kas saņēmēji piešķirtās tiesības, darbojas attiecīgajā tirgū, izmantojot attiecīgo ģermenisko lietu, lai pastāvīgi gūtu ienākumus.

43 Šādos apstākļos tādai darbībai, kas aplūkota pamata prāvā, ievērojot tās raksturu, saimnieciskās darbības subjekti neveic. Šajā sakarā ir jāuzsver – nav nozīmes tam, ka minētajiem subjektiem no tās brīža bija iespēja nodot tīklā savas radiofrekvenču izmantošanas tiesības. Šāda nodošana, kaut gan to kontrolē par frekvenču piešķiršanu atbildīgā valsts reglamentājošā iestādē, atbilstoši Direktīvas 2002/21 9. panta 4. punktam nav pielīdzināma valsts īstenotajai atļauju izsniegšanai.

44 Tādēļ, piešķirot šādu atļauju, kompetentā valsts iestādē nepiedalās tādas ģermeniskas lietas izmantošana, ko veido tiesības izmantot radiofrekvenču spektru, lai pastāvīgi gūtu ienākumus. Ar šo piešķiršanas procedūru šī iestādē tikai veic tai uzticētās elektromagnētiskā spektra izmantošanas kontroles un reglamentācijas darbības.

45 Turklāt tas, ka par tādai tiesību kaitē pamata prāvā aplūkoto izmantošanas tiesības piešķiršanu ir jāmaksā atlīdzība, negroza šīs darbības juridisko kvalifikāciju (šajā sakarā skat. 1997. gada 18. marta spriedumu lietā C-343/95 *Diego Calì & Figli, Recueil*, I-1547. lpp., 24. punkts un tajā minēto judikatūru).

46 Tādēļ šāda piešķiršana nav “saimnieciskā darbība” Sestās direktīvas 4. panta 2. punkta nozīmē.

47 Šo secinājumu neietekmē arguments, saskaņā ar kuru, ģemot vērā šīs direktīvas 4. panta 5. punktu, nevar noliegt, ka publisko tiesību subjekta veikta regulājošā darbība ir saimnieciskā darbība šīs pašas direktīvas 4. panta 2. punkta nozīmē, kas šo subjektu liek uzskatīt šajā direktīvā par nodokļu maksātāju.

48 Pat pieņemot, ka šādu regulājošu darbību var uzskatīt par saimniecisku darbību, ir tikai jāpiemēro Sestās direktivas 4. panta 5. punkts, kas liek iepriekš konstatēt aplūkots darbības saimniecisko raksturu. No šī sprieduma 46. punkta sniegtās atbildes tomēr izriet, ka tā tāda nav.

49 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz sesto jautājumu ir jāatbild – Sestās direktivas 4. panta 2. punkts ir interpretējams tādejādi, ka par frekvenču piešķiršanu atbildīgās valsts reglamentājošās iestādes veikta tādu tiesību kār pamata prāvā aplūkots izmantošanas tiesības piešķiršana izsoles kārtībā nav saimnieciska darbība šīs normas nozīmē un tādejādi šā direktīva tai nav piemērojama.

Par citiem jautājumiem

50 Ņemot vērā uz sesto jautājumu sniegto atbildi, uz citiem iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem nav jāatbild.

Par tiesāšanas izdevumiem

51 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šā tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanas izdevumiem. Tiesāšanas izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanas izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktivas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienots vārtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 4. panta 2. punkts ir interpretējams tādejādi, ka par frekvenču piešķiršanu atbildīgās valsts reglamentājošās iestādes veikta tādu tiesību kār elektromagnētiskā spektra frekvenču izmantošanas tiesības piešķiršana izsoles kārtībā, lai sabiedrībai sniegtu mobilo telekomunikāciju pakalpojumus, nav saimnieciska darbība šīs normas nozīmē un tādejādi šā direktīva tai nav piemērojama.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – vācu.